

Hanoch Piven "Els fills són un enigma"

Hanoch Piven és **il·lustrador** i pare del Jakub i l'Ana, de 19 i 13 anys. Viu entre Barcelona i Tel Aviv. Ha publicat a 'Time', 'Newsweek' i 'Rolling Stone'. Impulsa un projecte per fomentar la **creativitat** a l'escola: Aulascreativas.net. Podeu descobrir la seva feina a Pivenworld.com

FRANCESC ORTEU
FOTO: CRISTINA CALDERER

Després de deu anys vivint a Barcelona, l'any passat vam decidir tornar a Israel. Vam voler provar-ho durant un any. Hi vam fer vida d'emigrants, vivíem d'una manera molt bàsica.

La petita va venir amb vosaltres, esclar.

Sí, la vam dur a una escola en què tots els alumnes eren fills d'immigrants. Era una escola que jo ja coneixia perquè hi havia anat un parell de cops a fer-hi tallers i sabia que s'hi feia una acollida molt càlida. Allà hi ha fills de refugiats etiòps, de gent de les Filipines i de Rússia. Són famílies amb pocs recursos i era conscient que l'aposta era arriscada, però el lloc tenia alguna cosa especial.

I com va anar?

Doncs la nena no va aprendre gaire cosa durant l'any que vam ser a Tel Aviv, a part de l'hebreu, però crec que va rebre una educació més important: aprendre a viure en un lloc on tot-

hom és diferent. Va rebre molt d'afecte, molta escalfor, i va tornar a Barcelona amb més confiança en ella mateixa. Els canvis van obligar-la a trobar més recursos per millorar el seu entorn. Era una nena molt callada i aquest any fora li ha anat molt bé, perquè es va obrir.

Curiós.

Mira, els fills són un enigma, un enigma que cal desxifrar.

M'agrada la frase.

Si vius en un lloc en què tots els nens són més o menys iguals, és més difícil entendre que cada nen és un món. La feina del mestre és justament això, entendre quin és el món de cada nen, trobar la manera de dur-lo al lloc on vol anar, al lloc on necessita anar, al lloc on pot arribar.

Tu treballes amb nens, els ensenyes a ser creatius.

Hi ha una cita de Paul Valéry: "Observar és oblidar el nom del que estem observant". I es tracta d'això. Jo faig il·lustracions que són collages. Tre-

ballo amb objectes amb què no hi ha una manera correcta de treballar. Qualsevol cosa pot ser qualsevol altra.

És suggerent.

Per funcionar necessitem catalogar les coses, ordenar-les. Però també hi ha una manera més lúdica de mirar el món. Quan a un nen li dius "Això serveix per a tal cosa" sense voler-ho fas que aquella cosa perdi totes les altres utilitats potencials. Tu ara em fas una entrevista i això té les seves normes. Però podríem començar a dibuixar junts i seria una experiència nova, única.

Et demanaria que em dibuixessis el teu fill gran.

Fa dos anys, quan el Jakub va acabar l'institut, tots els seus companys van anar a la universitat. Però ell va considerar que no ho tenia clar i no hi va voler anar. S'havia esforçat molt i no volia estudiar més, així que es va posar a treballar en un restaurant de la Barceloneta. Va estar-hi un any i després se'n va anar a voltar sol per Europa, durant tres mesos. Quan

va tornar va passar per un procés de confusió, però crec que a casa li vam saber donar el temps necessari per trobar el que volia fer; nosaltres li vam donar temps i ell també se'n va saber donar a si mateix. Va tenir aquesta confiança.

Donar temps. És un molt bon consell.

I llavors, per casualitat, una amiga li va parlar d'una universitat americana en què es fa un currículum que consisteix a estudiar els cent llibres essencials de la història. És un lloc una mica estrany. Fa uns mesos jo era als Estats Units i ell va venir i vam anar a veure aquesta universitat. Quan va conèixer el lloc va sentir la il·lusió de tornar a estudiar, i es va posar les piles. Va fer una prova i va guanyar una beca.

Què li has ensenyat al teu fill?

Un dels valors més importants que li hem sabut transmetre a casa és la flexibilitat, saber adaptar-se. I també saber escoltar-se, saber escoltar les pròpies necessitats. —

El pare que et va matricular

Lluís Gavaldà

Paparra

Quan vaig entrar a la classe us asseguro que no era per misserejar. El que passa és que el nen, que no sé pas a qui s'assembla, s'havia oblidat la jaqueta, l'ampolla d'aigua, la carpeta dels deures i una sabata. Bé, sí, és veritat, hi podria anar ell tot sol a buscar el que oblidava amb tanta alegria. D'acord, m'heu enxampat, m'encanta misserejar la seva aula, no hi puc fer res. M'agrada treure-hi el nas, sobretot a l'hora de plegar, entrar-hi i notar les restes del dia viscut, l'olor de la classe, les bates acabades de penjar, la pissarra encara per esborrar i plena de paraules que no entenc, les manualitats a mig fer, la llista d'encarregats de la setmana, la cartolina aferrada a la paret que diu quin dia és i quin temps fa. esclar, tot això no ho podria fer sense la complicitat de la senyoreta, una senyoreta que em deixa fer perquè sap que vaig de bona fe i sobretot perquè està força ocupada. I aquí torno a l'inici, perquè quan vaig entrar a l'aula l'escena que em vaig trobar, no per repetida, em va fer menys llàstima. La pobra senyoreta era allà arraconada contra la paret i, davant seu, com un tauró a punt de devorar la seva presa hi era ell, el pare paparra.

Segur que sabeu de qui parlo. Tots en tenim com a mínim un a la classe. És aquell que també fa vida a l'aula, però no pas per misserejar o per recollir res, sinó per inflar el cap a la senyoreta. No falla mai, quan tots els altres pares ja som a casa ell és encara a la porta de la classe demanant explicacions amb pèls i senyals de totes les coses que fa i deixa de fer el seu nen. És el que qüestiona cadascuna de les decisions del professorat, el que quan hi ha un conflicte relacionat amb el seu infant –cosa que curiosament passa sempre– es posiciona sempre a favor del seu angelet, el que tot ho troba cagat i pixat i té la necessitat de fer-ho públic sense límit de temps. Tant li fot que la pobra interlocutora porti vuit hores lectives intenses, cacofòniques i mal pagades, ell s'ha d'explicar, què coi!, i ho ha de fer ara, perquè demà segur que té mil motius nous per indignar-se. Jo, pobre de mi, sé que hauria d'ajudar la senyoreta, però si us he de ser sincer, quan la vaig veure allà, a punt de ser engolida sense pietat, vaig fer l'orni i li vaig dir al nen que ja recolliríem les coses l'endemà. I és que una cosa és l'empatia i una altra ser detectat com a nou objectiu d'aquesta espècie letal. Creieu-me, amb un dia ja en vaig tenir prou.

Lluís Gavaldà
és cantant

